

Isprika

AUTORitetIMA

Nevoljko će danas dobrostojeći intelektualac olako pristati na vjeru, kamoli ju još javno i priznati. Ali ne biste vjerovali koliko tu povjerenja još ostaje neprobavljeno. Suprotno od onog što bismo voljeli misliti o sebi i svojim, suprotno od ego ideala kojeg nerijetko zaodjevamo, čak i mimo svake prigodnosti. Suprotno, rekla bih, i svakom dobrom ukusu, fantomske figure autoriteta ne proganjaju samo naše pisane riječi. One koloniziraju, ma koliko suptilno, toliko još i strogo, još i nenačete naše misli. I nije li blesavo, ako ne već i groteskno, da jedan Foucault paranoik ili Deleuze shizofrenik, još i Nietzsche antikrist prerastaju iz revolucije u kanon? Nije li sad već tužno, dvaput i triput tužno, nazvati ulicu po onima koji su uvijek mimo ulice tako radosno lutali? Postaju li oni, koji ponajviše usmjerenjima nisu poklanjali svoje povjerenje, upravo provjereno povjerenje pravo na smjer? Ne daj bože da kakva neposlušna misao slučajno ne procuri po jastuku, onkraj Freuda, mame i tate. Zastraniti tamo, mimo referentnog polja, značit će ne samo uskraćenje mamine nježnosti, već sasvim sigurno i tatinu šibu. Svakom navedenom stranicom i godinom izdanja, kao da pitamo smijem li ja? Smijem li ja uopće misliti?

Ne samo što intelektualac na svakom svom koraku sumnja, on bi trebao biti, on bi morao, bez izbora biti još i zvuk tih koraka. Taj nema ni od koga ni za što moljakati dopuštenja, jer je misao sumnje jedino njegovo moram. Ono zločesto i neposlušno moglo je postati samo najbolje od nas. Lutati sobom i sa samim sobom, radosno razarati prašume tišine, zacrtati možda pri tom neki drugi put, ne događa se koračanjem po već postojećim cestama. Sasvim sigurno ne brzom vožnjom po autoputu. Nije li obrazovanje postalo upravo to? Jurnjava skupim prečicama na kojima nismo ništa vidjeli ni ponijeli sa sobom, osim prazne razglednice potpisane bezimеноm titulom. Ostaje vjerovati onima koji su čitav život sumnjali. Obeščastiti njihovu avanturu i kastrirati vlastiti nagon, za to smo pak i prekvalificirani.

Najdražim autorima koji su svojim radom podržavali ovaj projekt, ako je još ikako moguće, želimo samo jedno. Ako već moraju toliko nekom vjerovati, onda nek vjeruju vlastitoj skeptičnosti, jer intelektualac se još smije bojati jedino njezina iščeznuća. Nije na štetu znati što su naši dragi učitelji rekli, ali ne znači to toliko mnogo ako vas nisu potakli da i sami nešto kažete. A kamo sreće ako još pri tom i poričete! (Mislim da će razumjeti, između ostalog, to je jedini znak da ste vi uistinu razumjeli njih...) Pozivamo vas da budete to što jeste, čak ako, pogotovo ako, mama i tata kažu da ne smijete, tek to, upravo to, znači da vi jednostavno morate!